

Elisabet Verger Miralles

Le petit restaurant

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2014

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2014-J-R-00XX-0088

© del text: Elisabet Verger Miralles

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2014

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajagaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Elisabet Verger Miralles

Le petit restaurant

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2014

ELISABET VERGER MIRALLES

Tenc 15 anys. Vaig néixer el 1999 a Algaida, Mallorca.

Som estudiant de 3er d'ESO a l'IES Lluçmajor.

A part dels dos premis de narració curta que he guanyat al meu institut, és la primera vegada que som guardonada amb un premi d'aquest prestigi.

Quan era més petita, vaig començar a escriure historietes per a mi mateixa, però mai les acabava, ja que sempre m'ha costat molt sentir-me satisfeta amb les meves obres. Però *Le petit restaurant* m'ha ajudat a descobrir una nova faceta de mi com a persona, ja que és una narració on hi puc veure reflectits els meus sentiments. Sense adonar-me'n, sovint escric sobre l'amor, ja que és el camp sobre el qual tenc més necessitat d'expressar-me, i pens que és l'única cosa que mai passarà de moda, ja que totes les persones, tinguin l'edat que tinguin, han conegut o coneixeran aquest sentiment.

La narració *Le petit restaurant*, d'Elisabet Verger Miralles, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al II Premi Juvenil de Narració Curta dels Premis Castellitx 2014. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Le petit restaurant

«NIT. NIT FASCINANT. NIT DOLOROSA. Nit folla, màgica i boja. I encara nit. Nit que sembla que no s'ha d'acabar mai». Així començava aquell petit gran llibre de Federico Moccia, amb una descripció perfecta d'aquella nit de 14 de febrer. Aquell dia, el dia d'El Corte Inglés per aquells que ja no creien amb els petons de primavera, amb els dits entrelaçats sota l'alba i amb els si tens fred jo t'abraço». Probablement jo era un d'aquests, no sé si perquè m'havia passat el dia amunt i avall de la Torre Eiffel fent de guia als milions d'enamorats que tenen o fingeixen tenir una vida perfecta. O, tal vegada, des de que vaig passar de sentir-me tot a sentir-me res, en veure que el meu futur passava de ser un focus de llum molt clar, massa, a enfosquir-se fins a tornar-se completament negre, tan negre que es feia invisible. Aquell dia que vaig començar a presentar-me a mi mateix com «ningú», el dia que protagonitzava els meus malsons des de feia dos anys i un mes, el dia que aquell home pronuncià les paraules que acabarien amb mi com a escriptor i com a persona.

I sí, ja tenia els bitllets, els bitllets que em portarien a emprendre la carrera professional i emocional més important de la meua vida. Aquella beca que m'havia costat tant aconseguir. M'havien donat

l'oportunitat de brillar, de brillar com a actriu i com a persona. Llibertat. Somnis. Amor. París.

Tot a punt. Vaig sortir al carrer per esperar els meus pares que, segurament nerviosos però a la vegada il·lusionats, m'acompanyarien a l'aeroport. Inconscientment, el meu cervell donà l'ordre inesperat al meu cós, que va saltar i cridar amb totes les seves forces: «Adéu, roqueta meva, probablement torni algun dia, l'altra cosa és que em reconeguis, t'estimo!»

Ja a l'avió, em vengué al cap ell. Aquell què havia estimat tant, aquell què m'havia fet sentir que dels seus llavis depenia el meu aire, que de les seves carícies depenia el meu cor i que del seu amor depenia la meua vida. Van començar a passar imatges de tots aquells moments de passió que havíem viscut, com si es tractés d'una pel·lícula antiga. Aquelles nits d'estiu màgiques. Aquells dies de sol constant i brillant. Basta. Para't. Vaig obrir els ulls. Què estava fent? Ell era passat, passat perfecte, simple, perifràstic, però no era present, ni tampoc futur. Gràcies al que m'havia fet, jo era més forta, era indestructible i, passés el que passés, res ni ningú es creuria al meu camí per fer-me caure un altre cop.

«*Bonne nuit, Paul*». «*Bonne nuit, Jackson*». M'encantava aquell home, el porter del meu edifici. Era un dels pocs americans que em queia bé. Un home d'una cinquantena d'anys, extravagant però molt divertit. Devia fer tres anys que arribà a la ciutat amb el seu grup de jazz, seguint el seu amor per la música i a la vegada cercant l'amor de la seva vida, però pel que m'havia contat, feia uns mesos l'havia trobat. També m'explicà que la raó per la qual continuava treballant de porter, era per poder fer un viatge cada mes amb la seva estimada. Sempre em deia que volia veure'm feliç com m'hi veia abans. Segons la seva teoria, l'única cura era tornar a creure en l'amor, en l'amor per mi mateix, en l'amor pel que m'agradava, i en l'amor cap a una altra persona. «Està boig», pensava jo, i reia, però en el fons, sabia que tenia tota la raó.

Vaig entrar a la meua habitació i el primer que vaig fer va ser llevar-me les sabates i tombar-me al llit. Vaig mirar de reüll a l'escriptori,

allà continuava el meu llibre, el llibre que després d'aquell catorze de gener vaig tenir el valor d'arruar, però no de tirar.

Com a bona francesa que era a partir d'aquell dia, el primer que havia de fer era visitar l'increïble estructura de la qual els records que en tenia eren ben escassos, ja que era una nena de sis anys quan l'havia visitada per darrera vegada. La Torre Eiffel.

Vaig fer més d'una hora de coa per entrar, però per fi ja hi era. Vaig arribar corrent a l'ascensor que ja es tancava i em vaig ficar com vaig poder entre aquella multitud de gent, el noranta per cent dels quals venien en paquets de dos. Em vaig fixar amb un jove alt i prim que duia una espècie d'uniforme amb una plaqueta que posava «*Paul Monet, guide touristique*», pareixia bastant jove, devia tenir uns quants d'anys més que jo. No sé per què però me'l vaig quedar mirant fixament durant quasi un minut, fins que les nostres mirades es creuaren i els dos intentarem evitar la de l'altre com si res no hagués passat. Tenia uns ulls profunds, perduts, uns ulls que recordaven a la llibertat del mar, a aquell blau intens que tant m'agradava.

Puja, baixa. Puja, baixa. I així era la meva rutina, pujar i baixar les escales del metro, pujar i baixar les escales del meu apartament, pujar i baixar l'ascensor d'aquella torre que per mi ja havia perdut tota la seva màgia, tot el seu encant, tot el seu amor. Però pot ser encara tenia algun petit truc amagat per mi. En una d'aquestes «pujades» em vaig fixar amb una allota que entrava corrent. M'estranyà ja que anava sola. Portava un collar que deia «Abril», vaig pensar que devia ser el seu nom, però no estava segur, ja que mai ho havia sentit. En un moment indeterminat d'aquella rutina odiosa, les nostres mirades es creuaren, i fou com si la resta del món desaparegués. Veure els seus ulls va ser com tornar a respirar l'aire pur de la muntanya. Bojos, càlids i verdosos com la mel dolça.

L'ascensor s'aturà i tots els visitants baixaren. Ella quedà la darrera, i amb un somriure digué: «*Au revoir, Paul*». No vaig tenir temps a

reaccionar, se n'anà corrent com havia vingut. Abans de saber què havia de fer, vaig adonar-me'n que li havia caigut la cadeneta que portava al coll. Vaig començar a córrer sense parar. La buscava desesperadament. Era allà.

«Per què he partit a córrer?», pensava. No ho hauria d'haver fet, pot ser no el torni a veure mai més. «Algú em crida?» Sentia el meu nom però no sabia d'on venia, feia una «r» un poc estranya, sensual, graciosa i tot. Em vaig girar i el vaig veure a ell, corrent cap a mi. Brilla. Somriu. Em mira. Vaig veure que duia el meu collar a la mà. «És genial». No podia evitar riure quan el veia.

—Abril? Has perdut alguna cosa?

Em va sorprendre, parlava el meu idioma perfectament.

—Mmm... Ostres! El meu collar!— Vaig exclamar com si no l'hagués vist.— I has vingut corrent només per tornar-me'l?

«I ara què li dic?» No li podia dir que l'havia buscada perquè tenia la necessitat de tornar-la a veure, perquè la seva mirada m'havia tornat boig.

—No, no... És que ja he acabat el meu torn i anava a prendre alguna cosa. T'he trobat per casualitat...

—Veig que no saps mentir —s'inclinà lleugerament per veure el que posava a la meva placa— Paul Monet; —va fer un somriure maliciós— t'he pillat.

Ric. És preciosa.

—I tu que ets una experta?

—Pot ser, pot ser... Si vols te n'ensenyo.

I continuarem parlant, fent broma, rient... Les nostres mirades es xocaven contínuament, però els dos intentàvem evitar caure en la de l'altre.

Vàrem recórrer els llocs més magnífics de París. Devia ser la famosa màgia que desprèn aquesta ciutat, la «ciutat de l'amor», la que em feia

sentir com en aquelles pel·lícules que mirava de petita, passejant de la Plaça de la Concorde, pels Camps Elisis fins a l'Arc del Triomf.

Anàvem descobrint un poc més l'un de l'altre, vaig demanar-li com és que parlava tan bé el català, i m'explicà que ell de petit passava els estius a Mallorca. Els dos ens sorpreníem de tantes coincidències. Va contar-me que recordava aquells dies com si fossin ahir; la mar cristallina, l'arena suau i pura, les increïbles vistes de les altes muntanyes, l'aroma del Mediterrani, lliure, independent, seductor.

—I tu què? Què fas aquí? Tothom que ve a París, ho fa per fer realitat algun somni. Quin és el teu?

Li vaig començar a contar com havia arribat allà. Des de que em vaig treure la carrera de dret a Londres, les raons per les quals vaig tornar a Mallorca, més ben dit, la raó per la qual vaig tornar. I com vaig decidir fer realitat el meu somni de ser actriu, ja que la sèrie que havia rodat em donà peu per aconseguir la beca que m'havia portat fins allà.

—Et portaré al meu lloc secret, —vaig dir-li— segur que t'encantarà, quan el vaig descobrir, hi anava cada dia, però fa dos anys que no hi vaig...

Vaig veure aquella petita porta que tant enyorava, a dins, s'hi amagava i encara s'hi amaga un petit restaurant ple d'illusos interminables, ja que cada una de les taules, és d'un país diferent. Mai saps quin et tocarà, sempre et sorprèn.

Nosaltres, decidirem fer una petita ruta pel món: Paris, Itàlia, Finlàndia, Japó, Austràlia, Suècia, Índia...

—Aquest lloc és magnífic! —exclamava l'Abril contínuament—. Com és que fa tant que no venies?

Va formular la pregunta que més temia. Des de que vaig perdre aquell concurs literari, no havia tornat a parlar amb ningú del tema. Ja que havia decidit tancar el meu cor amb pany i clau per tal de que res ni ningú hi pogués entrar mai més. Però ella, l'Abril, era especial, quan la mirava, tenia la mateixa sensació que vaig tenir quan em van regalar la meua primera ploma d'escriure, tenia ganes d'agafar-la, de ballar amb ella sobre el paper, de contar mil històries viscudes, mil records espontanis, simplement, era ella.

Havien passat uns minuts de silenci. Vaig començar a narrar el perquè de tant de temps sense anar a aquell bonic restaurant.

Amb prou feines, aconseguí pronunciar la primera paraula. M'explicà que quan tenia catorze anys va començar a escriure en secret, mai ho mostrava a ningú, fins que al cap d'uns anys s'enamorà d'una noia que l'animà a ensenyar al món els seus llibres. Un dia, es presentà a un dels concursos literaris més importants de França, tenia totes les possibilitats de guanyar fins que va arribar un altre jove italià, amic de tothom. Paul, no va guanyar aquell concurs, cosa que el va desmoralitzar molt com a escriptor, però el que va acabar amb ell definitivament, va ocórrer a la nit; havien organitzat una gala, quan Paul arribà, cercà a la seva noia per tot, però quan per fi la trobà, no estava sola, estava amb el seu contrincent. De la ràbia que sentia, va començar a pegar cosses i cops de puny a l'Audi on es trobaven els dos traïdors. De cop s'aturà, i se n'adonà de que la seva vida ja no era com abans, va sentir-se l'home més miserable i desgraciat del món. Al cap d'uns anys, se n'anà a viure a París i gràcies als seus estudis, començà a treballar de guia.

Quan va acabar de parlar, tenia els ulls llagrimosos, el noi que jo havia conegut feia unes hores abans havia desaparegut. Però el meu cor, s'identificava perfectament amb el seu, ja que també havia experimentat una història de desamor com aquella.

S'havia fet tard, vaig insistir en acompanyar-la a casa seva. Era un petit i acollidor apartament prop de la Place Vendôme. Vam quedar que ja ens trucaríem i ens vam dir adéu amb tres petons dubtosos. Em vaig girar i vaig començar a caminar carrer avall. De sobte, vaig sentir unes mans gèlides i fines que m'acariciaven. Em vaig girar i la vaig veure a ella, amb el nas vermellós a causa del fred. Sense pensar-ho, ens vam fondre en un càlid petó.

—Bona nit, Paul, —va dir amb un tímid somriure, i se n'anà corrent com al matí. Quan vaig arribar a casa, l'única cosa que tenia en ment era a ella. La seva rialla. La seva mirada. Els seus llavis.

Aquella nit, tenia una atracció magnètica cap a l'ordinador. Els meus dits necessitaven acariciar les tecles. La sang d'escriptor tornà a apoderar-se del meu cos.

Faltava poc perquè comencés la primavera. 1 d'abril. Vaig decidir preparar una sorpresa per Paul, ja que era el seu aniversari. Havien passat quasi dos mesos des de que ens vam conèixer. L'amor que sentia per ell era inexplicable. Una nova forma de vida pels dos. Tampoc podia queixar-me de la meva carrera d'actriu, ja que continuava estudiant i m'havien ofert un paper secundari a una pel·lícula, el director de la qual era bastant conegut. Continuava parlant amb els meus pares cada setmana, però la idea de que tengués un «amor parisenc» no els hi acabava de fascinar, ja que tenien por de que quedés a viure allà permanentment. Això no em preocupava, ja que sabia que quan coneguessin Paul canviarien d'idea. Ell escrivia un llibre, però no volia que el llegís fins que estàs acabat i perfeccionat, tampoc volia dir-me de què es tractava. Nit i dia havia intentat sorprendre'l mentre treballava, però no havia aconseguit veure ni una miserable lletra. Passaven els dies i tot era com un somni, ens estimàvem com a ningú, però realment, què és estimar? Què és l'amor? Com es pot descriure tot el que sentim cap a una persona especial amb només una simple paraula?

Un diumenge plujós de setembre, estàvem els dos tombats al llit, escoltant el soroll de la pluja suau, tranquil·la i serena que trepitjava l'asfalt d'aquell estret però interminable carrer. Soltadament, sonà el timbre. Van ser dos cops secs, dos cops que no hagués importat sonessin mai. Dos cops que van canviar aquella vida perfecta que vivíem des de feia set mesos.

—Ja hi vaig jo! —digué l'Abril posant-se una fina jaqueta de punt.

Jo també vaig aixecar-me per veure qui era. Quan va obrir la porta, la tornà a tancar d'una portada.

—Qui és? —Vaig preguntar-li sorprès pel seu comportament. M'abraçà fort, i xiuxiuejà amb una veu tremolosa:

—Passi el que passi, no oblidis que t'estimo.

El que havia tocat a la porta, no era «ningú», era tothom. Era el passat amor de l'Abril, aquell cabró que l'havia destrossada, igual que a mi em destrossaria la seva presència allà. Ella no m'havia contactat del tot la seva història, amb el mateix desenllaç que la meva. Però tampoc m'havia fet saber que el sentiment cap a l'Enric havia estat tan intens.

Quan el vaig veure, el meu pols s'aturà. Havia crescut, pareixia més madur, més adult. Un llàgrima caigué dels meus ulls, no només pel simple fet de tot el mal que m'havia fet, sinó també per tot el mal que podia fer sobre Paul i jo.

—Necessito parlar amb tu, —aclarí quan em va veure a soles.

Vaig tancar la porta, i vaig sortir a fora. Paul quedà a dins, assegut a una vella cadira d'espart prop de la cuina.

L'Enric començà a explicar-me mil excuses que feia temps hauria volgut sentir, però en aquell precís moment, hauria donat el que fos perquè desapareguessin juntament amb la boca que les pronunciava. Deia la paraula prohibida una i altra vegada. «T'estimo, t'estimo, t'estimo». Com si es tractàs d'un d'aquells venedors que no et deixen en pau fins que acabes comprant el que volen. Però ell, el que volia, era vendre'm un futur perfecte al seu costat. Va començar a jugar amb els meus sentiments parlant-me de mil problemes i mil i una solucions que només ell podria oferir-me. Em va dir que ma mare no es trobava molt bé últimament, que havia parlat amb ell perquè em convencés de tornar a Mallorca. També va mencionar les conversacions amb un famós director de cinema interessat en mi. Però la seva estratègia, era fer-me creure que tot el que m'havia fet en un passat havia estat un error insignificant. I jo, per molt que intentava convèncer-me que havia de rebutjar tots els plans de futur que em presentava, no vaig poder. Vaig entrar a casa, i Paul seguia al mateix lloc on l'havia deixat. Apartà les mans de la seva cara pàl·lida i em dirigí una mirada de preocupació.

—He de marxar.

No podia estar passant. La meva Abril, la meva primavera, la melmelada del meu esmorzar, la princesa dels meus somnis. Marxava. Marxava amb aquell home que no l'havia estimada ni la meitat del que l'havia estimada i l'estimava jo. No vaig escoltar pràcticament cap de les paraules que pronuncià per acomiadar-se, ja que només plorava, em «suaven els ulls» com deia sempre la meva noia. Sentia impotència, no sabia que fer. Ella, era ella la que elegia anar-se'n amb ell, deixar-me a mi com si res no hagués passat.

—Ho sento Paul, jo t'estimo, estic enamorada de tu, però he de marxar, pot ser el meu futur no sigui a París, potser he de tornar a la meva illa al costat de la meva família. Et prometo, que això no s'acaba aquí, —deia retirant-me les llàgrimes de sota els ulls— ens tornarem a veure, confia en mi.

Però com podia confiar en ella si marxava? I si no tornava mai? I si realment estava perdent a l'amor de la meva vida?

Quan vaig arribar a casa i vaig veure els meus pares, seguia intentat convèncer-me a mi mateixa de que havia pres la decisió adequada, però era incapaç de deixar de pensar amb Paul.

Ja havien passat tres mesos des de que havia tornat a casa, però en el fons aquell «ca meva» no era el mateix que quan era petita. Tos havien canviat, la mare ja feia plans de boda entre l'Enric i jo, ell l'ajudava, però jo, en canvi, només tenia ganes de viatjar, de descobrir món, veia allò com a una idea del segle xx. L'únic que pareixia ser capaç de percebre el meu sofriment, era el pare.

Una nit, vaig somiar amb aquell restaurant tan especial del centre de París. Vaig recordar cada un dels països que vam visitar. Aquell aroma a amor, a tendresa, a passió. L'endemà al matí, vaig despertar-me pensant que tenia a Paul al meu costat, que en sortir al carrer veuria la preciosa Torre Eiffel il·luminada pel sol. «Abril, crec que això et pertany, si decideixes marxar, ho entendre. Mamà.» Vaig aixecar la noteta, sota, hi havia un llibre que tenia de portada una fotografia d'aquell restaurant, el nostre restaurant. Amb unes lletres en negreta, indicava el nom de l'es-

criptor: «Paul Monet». A les primeres pàgina, hi havia un llistat de tots els premis que havia guanyat aquell llibre i a continuació una dedicatòria; «Per la persona que m'ensenyà a tornar a creure en l'amor i en la primavera. Abril.» No vaig poder evitar aquella llàgrima que lliscà per la meva galta com el Sena en una tranquil·la nit de tardor.

Des del dia que va marxar, no havia estat capaç de deixar el meu treball de guia, ja que aquell ascensor, era l'únic record que em quedava de l'Abril. I en una d'aquelles pujades d'aquella rutina insuportable, entrà ella. Amb els cabells despentinats pel vent. Ella. Tan única com el primer dia.

—T'ho vaig prometre. —Digué agafant-me la cara per donar-me un d'aquells petons seus, nostres, passats, futurs i infinits.

